

Meridià Verd

De la Roca del Vallès a la platja d'Ocata

Comarca: Vallès Oriental

Punt d'inici: Ajuntament de la Roca del Vallès, a la cruïlla del carrer Major i el carrer del Montseny.

Accés: Per la AP-7 de Barcelona a la Jonquera o per la C-60 si venim del Maresme

Retorn al punt d'inici: a causa de la llargada d'aquest itinerari, es recomana deixar prèviament un cotxe al punt d'arribada per tal de tornar al punt d'inici

Distància: 18,850 km

Desnivell: 521 m de pujada i 588 m de baixada

Durada aproximada: a peu, 4:50 h

Dificultat: baixa

Mapa: Parc Serralada Litoral. Mapa excursionista i turístic, 1:30 000 (Alpina)

L'itinerari

Aquest itinerari, que permet creuar transversalment, de nord a sud, el Parc de la Serralada del Litoral, és la darrera etapa d'una ruta molt més llarga que segueix -el més fidelment possible- l'anomenat Meridià Verd. Aquest meridià, que uneix Dunkerque amb Barcelona passant per París, serví, l'any 1799, per establir la longitud del metre i, en conseqüència, el Sistema Mètric Decimal.

L'itinerari es troba senyalitzat amb unes fletxes direccionals de color verd pintades, impreses en una enganxina (sobretot dins els nuclis de població) o estampades sobre una placa enganxada en suports de material reciclat. En alguns casos, una creu del mateix color verd indica que el camí no és el correcte.

Des de l'ajuntament de la Roca, deixem aquesta població passant pel carrer Montseny i pels carrers Violes, Camèlies, dels Pins, Gir-sol i Rocatomba, fins agafar una pista que es dirigeix cap a Can Planes. Després de deixar a mà dreta el camí d'accés a la casa i de passar dos trencalls a mà esquerra, arribem al dolmen del mateix nom, a l'esquerra del camí. Poc més endavant, en una cruïlla de camins que nosaltres hem de seguir recte, hi ha la Pedra Foradada.

Seguim pel mateix camí que s'enfila pels contraforts muntanyosos que ens porten fins ben aprop del puig d'Ameia (425 m) i, seguint la carena, al puig Guinard, poc més al sud. Des d'aquí baixem fins al proper coll de Sant Bartomeu, per on passa la carretera BV-5106, que uneix la Roca del Vallès amb Òrrius. En aquest coll el camí del Meridià Verd s'uneix al traçat del sender GR-92 i el PR-C 36.

Poc més endavant hi ha l'ermita romànica de Sant Bartomeu de Cabanyes, des d'on s'obté una àmplia panoràmica. L'ermita consta d'una nau, absis semicircular i campanar d'espadanya. Al cap d'una mitja hora caminant, arribem a un trencall senyalitzat on hem de prendre direcció a Sant Mateu, seguint encara el GR-92.

Després de deixar vàries pistes, arribem a una bifurcació on es troba el monument megalític de la Roca d'en Toni. Aquest dolmen, d'uns 4.000 anys d'antiguitat, s'ha convertit en el més conegut i divulgat de la comarca. Aquí s'inhumaven els cadàvers envoltats de les seves pertinences -armes i joies, per exemple- i d'altres ofrenes. El monument de la tipologia coneguda com a galeria catalana, encara conserva part del corredor i la cambra.

Seguint recte per la mateixa pista arribem a la Creu de Can Boquet, on hi ha un centre d'informació del parc.

Després de Can Bernadó el nostre itinerari abandona el GR, ja que agafem a mà dreta un camí que ens porta fins a l'ermita de Sant Mateu. Aquesta ermita d'origen romànic, ha estat restaurada i ampliada en diverses èpoques posteriors. Destaca el curiós campanar de cadireta, disposat transversalment respecte la façana. Adossada a l'ermita hi ha una casa on vivien els ermitans que la varen habitar al llarg dels ss. XVI i XVII. Des d'aquest indret es té una bona panoràmica de les comarques de l'interior i de la costa.

Seguim rodejant el turó de Sant Mateu, on abandonem el GR-92 i comencem el descens fins que creuem una pista (per la qual havíem transitat fa una estona) i arribem a un trencall que agafem, a mà dreta, cap al turó d'en Baldiri, un indret destacat per a l'observació ornitològica. Val la pena desviar-se lleument fins al mirador, ja que la vista del Barcelonès i el Maresme és impressionant des d'aquest punt.

Poc després trenquem a mà dreta per una pista amb una tanca metàl·lica que davalla direcció Teià fent unes ziga-zagues molt marcades. Una mitja hora després trobem una bifurcació que prenem a la dreta i seguim davallant pel costat del cementiri de Teià. Entrem a la població i la creuem prenent el camí de la riera de Teià, sempre cap al mar. A vegades aquest camí circula pel llit de la riera, però sovint, com quan creuem l'autopista, hem d'abandonar-lo momentàniament i seguir per alguna via paral·lela.

Finalment, arribem a la platja d'Ocata, on el meridià de París entra a la Mediterrània.

El Meridià Verd i el naixement del metre

El 1799, gràcies a l'esperit progressista que havia inspirat la Revolució Francesa, va tenir lloc, finalment, l'establiment d'una nova mesura de longitud que acabà amb la diversitat de mesures tradicionals usades anteriorment.

Fins aleshores, el desordre imperant en aquesta matèria era tant gran que no tan sols hi havia multitud d'unitats de llargada, superfície i volum diferents, sinó que, depenent del lloc, cada una d'aquestes unitats tenia un valor diferent. Així, amb l'establiment d'una nova mesura de longitud universal es volia establir també una unitat de referència per a d'altres mesures com la superfície, el volum o el pes.

Per a la nova unitat s'escollí una mesura que aleshores es creia invariable com és la deumilionèsima part del quadrant del meridià terrestre i se la batejà amb el nom de metre (del grec metron, mesura). També s'escollí el número 10 per establir-ne les mesures derivades. Per tal de mesurar exactament el meridià terrestre, s'escollí aquell que s'estén de Dunkerque a Barcelona i que passa per París.

Després de l'acceptació del metre per part de Napoleó Bonaparte d'aquesta unitat de mesura, al llarg del s. XIX el Sistema Mètric Decimal s'anà imposant en gairebé tots els països. Actualment, només algun país anglosaxó com els Estats Units o Austràlia es resisteixen a l'adopció del metre i segueixen utilitzant el peu, la iarda o la milla.

Amb motiu del 200 aniversari d'aquesta efemèride es rebatejà aquest meridià amb el nom de Meridià Verd. Entre els diversos actes commemoratius, s'acondicionà i senyalitzà una ruta entre Dunkerque i Barcelona que ressegueix el més fidelment possible el traçat del meridià, a manera de sender excursionista i ciclista.